ל) יבמות סז: כתובות ק.
קדושין מב, כ) נ"א ובורר,
ג) [פי" מן הכא], ד) כתובות
נ: לעיל ל. נדרים סו:,

כ. נפיל נ. נולים כו., ה) [כתובות ב: לעיל ל.], ו) במ"ח: לתינוק שלו, ז) [וכן

בכתובות ק.], א) בדפו״ר הכא משמע, ט) [וע״ע תוס׳ כתובות ק. ד״ה בוררין ותוס׳

קדושין מב. ד"ה ובוררין ותוס" ב"ב קו: ד"ה ושמואלן, י) ס"א דרב נחמן עי רש"ל,

יא) בדפו"ר אע"ג דבממונה

הגהות הב״ח

(מ) גם' קרי באודנייכו: (3) תום' ד"ה יתומין וכו' לעוכר דמתעלה חלקו:

מוסף רש"י

בית דין מעמידין להן אפוטרופוס. לכל אחד ואחד

מן הקטנים (כתובות ק.). ובוררים להן חלק יפה. וכורר כל אפוטרופום חלק

. אמד יפה למלמו וירחוח חז:

לכל מחד, יפה לה ויפה לה (קדושין חב.) כל אפוטרופוס למיטק שלו (כתובות ק.). הגדילו. הימומים, יכולין למחות. ומהעא מלוקה למחות.

לפירות דעד מחאה וירחוח

צה.). **הייא. מהל.** (שבת קיט.)

ופסקיה מברא. מעבר המים שלא מלא את המעצורת

(לעיל ל.) **הנהר הפסיקו,**

שהיתה המעבורת מלד העיר

ולא יכול לעבור (כתובות ב:). חזו דאתאי. שכאמי (שם).

לא שמיא מחיא. דלה חנוי

עד הכא ואין טענת אונס בתנאי גיטין למימר אניסנא,

אי נמי יש אונס בגיטין, הא

הי ננוני ש מונס בגיטין, הם אוקימנא בשמעתא קמייתא דכתובות דהאי אונסא דשכיח

הוא ואיבעי ליה לאתנויי

יאם ומיצעי כים נמעני (לעיל ל.) **והוי גיטא ואס** רלתה תינשא לאחר וגם

לכהונה נפסלת מהיום

(כתובות ב:). אין אונס בגיטין. אין טענת אונס

בגיטין (כתובות ב:) אין אדס יכול לטעון אונס בתנאי של

גט (לעיל ל.).

לכל אחד, יפה

שבאו לחלוק בנכםי אביהן בית סייתומין משבאו לחלוק

עין משפמ נר מצוה

לו א ב מיני פיינ מהלי נחלום מו"מ סי׳ רפט סעי׳ א: יח ג ד מיי' פ"ו מהלי גירושין הלי כה סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סיי קתא סעי׳ סב: קתא סעי׳ סב: ים ה מיי׳ פ״נו ה מיי' פ"ט מהל' גירושין הל"ח סמג שם טוש"ע אה"ע סי' קמד סעי' א:

פסקי רי"ד שמואל יתומים שבאו לחלוק

. בנכסי אביהן ב״ד מעמידין להן אפוטרופוס ובוררין להן חלה יפה ואח הגדילו יכוליח למחות ורב נחמן דידיה אמר אם הגדילו אין יכולין למחות א"כ מה כח ב"ד יפה: התם ממונא הכא איסורא פי" בממונא הפקר ב"ד היה . הפקר אבל איסור א״א משום הפקו אבל איטון איא משום מה כח ב"ד יפה לא אפקעו קידושיו. גידול בר עילאי . שדר לה גיטא לדביתהו אתא שליח אשכחה דקיתבה ונוולה. פי׳ היתה אורגת והראה לה גיטא ולא נתנו לה אמר לה הא גיטך אמרה ליה זיל השתא (ברי) [מיהא] אתא לגביה בעל א״ל ברוך הטוב לגביה בעל א״ל ברוך הטוב והמטיב אביי אמר ברוך הטוב והמטיב ולא בטיל גיטא ורבא אמר ברוך הטוב והמטיב ובטיל גיטא במאי קמיפלגי בגלויי דעתא בגיטא . המיפלגי אביי סבר גלויי יעתא בגיטא לאו מילתא היא ורבא סבר גלויי דעתא בגיטא מילתא היא פי׳ המבטל בפיו ואם היה לבו שלם לרמל ולא הוציא מפיו איוו כלום דדברים שבלב אינן דברים הילכך כל זמן שלא הוציא מחיו הרימול אע"ג ורבא סבר אע"ג דקי"ל דברים שבלב אינן דברים היכא דאיכא גלויי דעתא כאילו גילה בפיו דמי אמר רכא מנא אמינא לה דרכ גברא בעל כרחיה אמר להו לשהדי אמר לכו רב ששת ששת גיטא אחרינא: ואביי אטו רב ששת מבטל גיטא דאינשי הוא ההוא איהו בטליה וההוא דאמר להו הכי משום דמחמת דפנוי הוא נשום ומותנו וענוי הוא דקמירתת. אמר אביי מנא אמינא לה דרב יהודה אשקליה גיטא לחתניה דרב ירמיה ביראה. ובטליה. כרחיה. אשקליה ובטליה ואמר להו לשהדי איתיבו קירי לשהדי איתיבו קירי באודנייכו כי היכי דלא תשמעון מיליה וכתבו ליה גלויי דעתא בגיטא מילתא היא הא קא חזו ליה דקא רהיט בתרייהו וק׳ לי טובא דאפילו לאביי דאמר גלויי דעתא בגיטא לאו מילתא היא היכא דבטלו דליתבי קירא באזנייהו (דלא לאשמועי׳) ושלא ישמעו תליא מילתא אי בטליה מי לא בטיל ונמצא גט בטל יה בטיל המורים ועדים אינן ובניה ממזרים ועדים אינן אלא לברר העדות שבטלו אבל שלא יתקיים הבטול בלא עדים שאלו שניהם מודים הבעל והאשה מי לא וי"ל לפי הדחק בטיק הייל קפי ההחק שהביטול בלי עדים אינו מועיל ואע״פ ששניהם ששניהם מודים. ומתני׳ דתנז הגיע

יתומין שבאו לחלוק בו'. אומר ר"מ דוקא שניהם רולים אבל אחד רולה ואחד אינו רולה לא והיכא שלא באו שניהם אלא אחד והשני אינו בפנינו אמר ר"י דחולקין דהא בריש פרק ב' דקידושין (דף מב.) מייתי לה אחלוקת הארץ שהיו שם כמה יונקי

שדים ומיהו אין ראיה גמורה משם דלאו לגמרי מדמי לה דחלוקת הארץ היתה על פי הדיבור והיו שם אורים ותומים [משום הכי] הגדילו אין יכולין למחות ובפרק חלמנה ביבמות (דף סו:) דאמר (כולם) זכרים יאכלו אע"ג דשמא ימלא עובר זכר דעבדינן תקנתא כדרב נחמן נמי אין ראיה דהתם שאני דאע"פ שלא בא כי אם האחד עבדינן להו תקנתא לפי שיש תקנה גם לעובר (כ) ומתעלה חלקו בכך במה שיאכלו עבדים של אלו בתרומה שלא ימותו ברעב:

בית דין מעמידין להם אפומרופום ובוררים להם בו'. אר"ת וכן ר"ח דבוררים להם ב"ד דלריך שומת ב"ד ואפוטרופוס מעמידין להן לשמור לכל אחד חלקו בפני עלמו דעד עתה היה שומר הכל ביחד ובוררין ע"י גורל דאין טריחותא להטיל גורלות א ואפילו בגורל שייך לברור חלק יפה כגון אם יש שלש שדות דטוב שיטול כל אחד ואחד שדה אחת ויהיה חלקו בבת אחת ממה שיחלוקו כל שדה לג' חלקים וכמה ענייני ברירות יש בו בחלונות וסולמות ודרך ודוקא בדבר שאין שייך בו גוד או איגוד חולקין ומדקדק ר"ת דאי חולקין אפילו בדבר ששייך בו גוד או איגוד אמאי דחיק בריש האיש מקדש (קידושין דף מב:1) יכולין למחות ברוחות הוה ליה למימר דיכולין למחות ב בגוד או איגוד והא דלא קאמר יכולין למחות אם טעו בפחות משתות דמכרן קיים משום דלא מסתבר שיאמר שמואל אם הגדילו יכולין למחות בשביל טעות דפחות משתות דמודה שמוחל ויש ליפות בכך כח ב"ד דהוי כמאן דלא טעו כלל אע"ג שיכולין למחות ברוחות בזה אין ליפות כח ב"ד דאין זה תלוי בשומא וכ״ש דאם נפרש דמכרן קיים ומחזיר האונאה דאתי שפיר ומיהו יש לדחות דחדא מינייהו נקט ומההוא דיבמות דפרק אלמנה (דף סו:) ל למשמע שעושים תקנה לכל העבדים שיאכלו בתרומה שנותנין לבנים כל העבדים וחלק אחד נותנים לעובר כנגדן אין להוכיח דחולקין אפילו בדבר ששייך בו גוד

או איגוד כגון העבדים דשאני התם

יסומין. קטנים: אפוטרופוס. לכל אחד: ובוררין להן. כל אפוטרופוס יברור חלק יפה שלוי שמתוך כך יהיו החלקים שוים: כח ב"ד. שמינו להם האפוטרופום: התם ממונא. והפקר ב"ד הפקר: הכא איסורא. דא"א ומשום מה כח ב"ד יפה לא אפקעו

רבנן קידושין: גידול בר רעילחי: חורגת: הא גיעך. הראהו (ישעיה א) לשון חיזוק: אטו

์ เรเเรีย לה ולא מסרו לה: ברוך העוב והמטיב. שלה מסרת לה: ולה בטל גיטא. ואם בא שליח זה ומסרו לה למחר מגורשת: גלוי דעחת. שאינו חפד עוד בשליחות זה: אמר לכו רב ששת. רב ששת אמר לכם ואני שמעתי דלבטיל גיטא: ואלרכיה רב ששת גיעה החרינה. הלמה משום דגליא דעתיה בביטולא: אטו רב ששת מבטל גיטא דאינשי הוה. אפילו גלוי דעתא ליכא דהא לא אמר אנא בטלתיה אלא רב ששת והכא ליכא גלוי דעתא דידיה: איהו בטליה. ואמר בהדיא ליבטיל: משום דפנוי. בני אדם המכין . וחובטין אותו במלות רב ששת ואומר לו למה אתה מבטלו אמר להו הכי רב ששת לוה כן: ירמיה בירחה. כך שמו: מנה השקליה. שנה שנית וכפהו ללוות לכתוב אחר: אומיבו קרי באודנייכו. שימו קניבת ירק . דק של דלועין באזניכם שלא תשמעו ביטולו: אשור הבו לה הייא. התחוקו לתתו מהר: אשור. כמו אשרתא דדייני (לעיל דף כו.) וכמו אשרו לבטולי גיטא בעי. זה שגילה בדעתו שאינו חפץ בגירושין הללו כלום גילה שהוא בא להפקיען על ידי ביטול גט: לקיומי הנחה בעי. על ידי קיום תנאי הוא בא להפקיע לומר התניתי לבא עד שלשים ואם לאו יהא גט והרי באתי וקיימתי תנאי: אי לא נסיבנה. כתב גט ונתן לחרוסתו ע"מ שאם לא יכנס עד שלשים יום יהא גט: קטרחנא. בלרכי חופה ואנום אני: אין טענת אונס. והוי גיטא: והלכתא כנחמן. דאמר לעיל ביטול בפני שנים: **והלכתא כנחמן.** נמי בהא דאמר הלכה כרבי בשתיהן:

מוסף תוספות

א. וכיון דאפשר לחלוק בדרך שאר החלוקות ע״פ הגורל מפני מה מקילין על ובלא שומת ב״ד. לשנ״ח. ב. במילתא דשייכא ביה. מוס' כתונות ק. ד"ה ונוררין. ג. העובר פוסל ואינו מאכיל. ח״ר הויח כויה אלו ואלו אוכלין רשב"י אומר זכרים יאכלו נקבות לא יאכלו וכו׳ ואסיק טעמא משום דעבדי׳ להו תקנתא כדרב נחמן, דאר"נ אמר שמואל יתומים שבאו לחלוק בנכסי אביהן וכו׳ כלומר ונותנין לחלק הנולדים ונותנין לעובר כנגדן משאר נכסים. רשנ״ל, T. שאילו היה לו חלק בעבדים לא היו אוכלים בתרומה ושמא היו מכחישין, ועכשיו שאוכלין ע״י חלוקה זו יטול העובר חלק יפה בנכסים כנגדן ודטבא להו עבדי׳ להו. רשנ״א. ה. ומוכרין עבדים , --- ב' ליקח שדות. לשנ"לו. 1. ב' ממדה"י רב אמר בטלה מחלוקת ושמואל אמר

דין מעמידין להן אפוטרופוס יובוררים להן חלק יפה הגדילו יכולין למחות ורב נחמן דידיה אמר יהגדילו אין יכולין למחות ראם כן מה כח בית דין יפה התם ממונא הכא איםורא גידול בר רעילאי שדר לה גימא לדביתהו אזל שליחא אשכחה דהוה יתבה ונוולה אמר לה הא גימיך אמרה ליה זיל השתא מיהא ותא למחר אזל לגביה וא"ל פתח ואמר ברוך המוב והממיב אביי אמר יברוך המוב והממיב ולא במל גימא רבא אמר ברוך המוב והממיב ובמל גימא במאי קמיפלגי בגלוי דעתא בגיטא קמיפלגי דאביי סבר יגלוי דעתא בגיטא לאו מלתא היא ורבא סבר גלוי דעתא בגישא מילתא היא אמר רבא מנא אמינא לה דרב ששת אשקליה גימא לההוא גברא בעל כרחיה ואמר להו לסהדי הכי אמר לכו רב ששת לבטל גיטא ואצרכיה רב ששת גיטא אחרינא ואביי אמו רב ששת מבמל גימא דאינשי הוה איהו במלה והאי דקאמר להו הכי משום דפנוי ואמר אביי מנא אמינא לה דרב יהודה אשקליה גימא לחתניה דר' ירמיה ביראה ובטליה תנא אשקליה ובטליה הדר תנא ואשקליה על כרחיה ואמר להו לסהדי אותיבו קרי 6 באוניכו וכתובו ליה ואי סלקא דעתך גלוי דעתא בגיטא מילתא היא הא חזו ליה דקא רהים בתרייהו ורבא האי דקא רהים בתרייהו דאמר להו אשור הבו לה הייא כי היכא דמשלם צערא דההוא גברא יואמר אביי מנא אמינא לה דההוא דאמר להו אי לא אתינא עד תלתין יומין ליהוי גימא אתא ופסקיה מברא אמר להו חזו דאתאי חזו דאתאי ואמר שמואל לא שמיה מתיא ורכא אטו התם לבטולי גיטא בעי התם לקיומי תנאיה קא בעי והא לא איקיים תנאיה ההוא דאמר להו אי לא והלכתא

נסיבנא עד תלתין יומין ליהוי גימא כי ממו תלתין יומין אמר להו הא מרחנא למאי ניחוש לה אי משום אונסא סהאין אונס בגימין אי משום גלויי דעתא בגימא פלוגתא דאביי ורבא הוא ההוא דאמר להו אי לא נסיבנא לריש ירחא ראדר ליהוי גיטא כי ממא ריש ירחא דאדר אמר להו אנא לריש ירחא דניםן אמרי למאי ניחוש לה אי משום אונם אין אונם בגימין אי משום גלויי דעתא פלוגתא דאביי ורבא והלכתא כנחמן והלכתא כנחמן והלכתא

דמתעלה חלק העובר בכך במה שעבדים אוכלים בתרומה ויש לעובר בכך חלק יפה יותר ד ועוד לא לכל העבדים באנו לעשות תקנה אלא לחלק הבנים שנולדו ועוד י [ה״מ] שיש שדות שיכולין ליתן לעובר כנגד העבדים שיש כח לב"ד לעשות כן כדאמרי׳ בהניזקין (לקמן דף נב.) ה ושותף הבא לחלוק שלא בדעת חברו מספקא לר"י אם יכול לחלוק הקרקעות ששייכא קפידא ברוחות ואין לדקדק מהא דאמר בפ" בית כור (ב"ב דף קו:) אלא מעתה הני בי תלחא אחי דקיימי ואזול חרי מינייהו ופלוג הכי נמי דבטלה מחלוקת דמשמע שהחלוקה קיימת אע"ג דבקרקע מיירי שהחלוקה שבקרקע קיימת איכא למימר היינו כשחזר וחלקו עמו נפל לו בגורל אותו חלק עצמו שנפל לו בתחילה כשחלקו השנים בלעדיו דאז קיימת חלוקתם אבל מ״מ חוזר ומטיל גורל עם שניהם כאילו באים לחלק בתחילהש: התם ממוגא הבא איסורא. וא״ת א״ל היכי דייק לעיל ממה שחזר רבי ועשה כרשב״ג בההיא דכתובות (דף ק.) דחזר בו נמי ממאי דאמר ביטלו מבוטל הא איכא לחלק בין איסורא לממונא וי"ל דרב נחמן דאמר הלכה כרבי בשחיהן הוא דמפליג בין איסורא לממונא אע״ג "דרבי גופיה לא מפליג בין איסורא לממונא היכא דטעו מ״מ רב נחמן מפליג אליבא דרבי אפי׳ ישיבממוא דטעו דהא רבי גופיה חזר בו בכתובות והכא פסיק רב נחמן כוותיה אבל הנהו דלעיל לא מפליג וכי פריך הכא דרב נחמן אדרב נחמן היה יכול להקשות והא רבי גופיה הדר ביה מביטלו מצוטל כדמוכח ההיא דכחובות אלא דניחא ליה לאקשויי דרב נחמן אדרב נחמן גופיה ועי״ל דהכא מחלק בין איסורא לממונא דלא טעו אבל לעיל מדמה ממונא דטעו לאיסורא ובפ"ב דקדושין (ד'מב.) ובכתובות בפ" אלמנה (דף ק.) פריך ארב נחמן דפסיק התם הלכה כחכמים מההיא דיתומים שבאו לחלוק דאית ליה לרב נחמן מה כח ב"ד יפה ומשני הא דטעו הא דלא טעו ורבי ודאי כשחזר בו מההיא דכתובות חזר בו גם מביטלו מבוטל והא דפסיק רב נחמן כרבי בביטלו מבוטל משום דאיהו פוסק בההיא דכתובות כחכמים: רא" משום גדויי ד**עתא פדוגתא דאביי ורבא. ח**היינו לפי סברת אביי^{ים} אבל רבא קאמר לעיל אטו לבטולי גיטא קבעי לקיומי תנאי קא בעי ולא פליג רבא הכא:

. כולה בעדים קמיירי ומ״ה אמר להם שיסתמו אזניהם שלא ישמעו בטולו ויהיה בטול בלא עדים ולא יועיל כלום ואע״פ שרואים גילוי דעתו שרץ אחריהם כדי לבטלו גלויי דעתא לאו מילתא הוא והנכון בעיני לומר דרב יהודה ס"ל דהלכה כרשב"ג ולית

וכל

מקמצין שכל אחד יתן לו שליש מחלקו, ופריך לרב דאמר בטלה מחלוקת. מוס' כמונות ק. ד"ה וכולרין. 1. דאית לי' לרבי מה כח ב"ד יפה. מוס' הלא"ט. ח. וא"ת ומאי שנא דהכא איתא גלויי דעתא טפי מעובדא דלעיל דאמריי דלקיומיה תנאי קא אתי. י"ל אה"נ ראיכא למימר הכי, אלא הכא. כ"ן. 10. דקי"ל כוותיה קאמרי׳, דאפי׳ מקרי גלויי דעתא אפ״ה לאו מילתא היא. כ"ן.

דאמר להו אי לא נסיבנא מכאן ועד תלתין יומין ליהוי גיטא פי׳ ארוסתו היתה ונתן לה גט והתנה עמה שאם לא יכנסנה לחופה עד לי יום יהא גט כי מטי יום תלתין אמר להו קטרחנא פי׳ בצרכי הסעודה אני טורח ומכין אמרי למאי ניחוש לה אי משום אונס בגיטין ואי משום גלויי דעתא פלוגתא דאביי ורבא הוא וקי"ל כאביי: ההוא דאמר להו אי לא (יהיבנא) [נסיבנא] מהכא לריש ירחא דאדר ליהוי גיטא כי מטא רישא ירחא דאדר אמר אהו דקים ליה לתלמודא דאין טענת אונס בגיטין: מהנא אין אונס בגיטין אי משום גלויי דעתא הלכה כאביי מהכא מוכח דקים ליה לתלמודא דאין טענת אונס בגיטין: מהנא" בראשונה היה